ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Τοῦ ***κ. Ἀντωνίου Κ. Καλογήρου***

Συλλογὴ ὑπογραφῶν διὰ τὴν «Κάρταν τοῦ Πολίτη»

Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ὁμάδα πιστῶν, τῆς «Πρωτοβουλίας Ἀντιρρησιῶν Ὀρθόδοξης Συνείδησης» ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἄρνηση παραλαβῆς τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη». Τὸ δισέλιδο κείμενο τῆς «Πρωτοβουλίας Ἀντιρρησιῶν Ὀρθόδοξης Συνείδησης» περιέχει παράκληση πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ τοποθετηθεῖ στὸ θέμα τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη» σύμφωνα μὲ τὶς προηγούμενες καθοδηγητικὲς Ἐγκυκλίους της καὶ νὰ μεσολαβήσει στὴν ἑλληνικὴ πολιτεία, ὥστε νὰ ὑπάρξει ἐναλλακτικὴ δυνατότητα νόμιμης ταυτοποίησης γιὰ τοὺς πιστούς, ποὺ δὲν θέλουν νὰ παραλάβουν τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη». Το ἐν λόγῳ κείμενο περιέχει διακήρυξη πρὸς τὴν Πολιτεία ὅτι δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ παραλάβουμε τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» καὶ αἴτηση νὰ σταματήσουν οἱ μεθοδεύσεις γιὰ τὴν καθιέρωσή της, ἐνῶ κλείνει μὲ ἔκκληση πρὸς κάθε Ἕλληνα Ὀρθόδοξο βαπτισμένο καὶ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ σέβεται τὸ δῶρο τῆς ἐλευθερίας νὰ ἀρνηθεῖ νὰ παραλάβει τὴν ἐν λόγῳ κάρτα.

Ὅποιος θέλει νὰ μελετήσει τὸ κείμενο –ἐπιστολὴ τοῦ π. Σαράντη Σαράντου γιὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» μπορεῖ νὰ προστρέξει α) στόν «Ο.Τ.» τῆς 23.7.10 καί β) στὴν παρακάτω ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: orthodox-watch. blogspot.com/2010 /07/ blog-post_9271.html. Ὅποιος θέλει νὰ μελετήσει τὸ κείμενο τῆς «Πρωτοβουλίας Ἀντιρρησιῶν Ὀρθόδοξης Συνείδησης» καὶ νὰ τὸ ὑπογράψει ἠλεκτρονικὰ δύναται νὰ προστρέξει στὴν παρακάτω ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: http://www.orthros.org/ Greek/Eidiseis/E_Arnoumai2.php.

Ἐνημερωτικὰ σημειώνουμε ὅτι ἡ δυνατότητα ἀνάγνωσης τῶν ἀνωτέρω κειμένων καὶ ὑπογραφῆς γιὰ τὴν ἄρνηση παραλαβῆς τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη» θὰ ἐπεκταθεῖ σταδιακὰ σὲ πολλὰ blogs καὶ sites. Ὡστόσο τὰ ἀνωτέρω ἔχουν ἤδη ἀναρτηθεῖ στὸ: orthodox-watch.blog spot.com καὶ klassikoperiptosi.blogspot.com.

Τὸ αἶσχος τοῦ βιβλίου Ἱστορίας Γυμνασίου

Στὸ βιβλίο Ἱστορίας τῆς Γ΄ Γυμνασίου «Νεώτερη καὶ Σύγχρονη Ἱστορία» ἀναφέρεται ὅτι τὰ Ἴμια δὲν ἀνήκουν στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὰ διεκδικοῦμε ἀπὸ τὴν Τουρκία. Συγκεκριμένα, στὴ σελ. 163 γιὰ τὴν τουρκικὴ πολεμικὴ ἐπιχείρηση κατάληψης τῆς ἑλληνικῆς βραχονησίδας τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1996, γράφονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Τὴν ἴδια ἐποχή, μὲ ἀφορμὴ τὴ διεκδίκηση τῆς βραχονησίδας Ἴμια, στὰ Δωδεκάνησα, ξέσπασε κρίση στὶς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, ποὺ ἀποκλιμακώθηκε μὲ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις (1996)»! Διεκδικούσαμε δηλαδὴ τὰ Ἴμια, δὲν ἦταν κομμάτι τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, γράφουν οἱ συγγραφεῖς Εὐαγγελία Λούβη καὶ Δημήτρης Ξιφαρᾶς. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς εὐθύνονται ἄμεσα καὶ οἱ κριτὲς ἀξιολόγησης, οἱ Ἀλ. Ρῆγος, Ὅλ. Καραγεώργου καὶ Μ. Βενιέρης. Τί καλύτερο δῶρο θὰ μποροῦσε νὰ περιμένει ἡ Τουρκία; Ἔχει πλέον κι ἕνα σχολικὸ ἑλληνικὸ βιβλίο γιὰ νὰ τὸ ἐπικαλεῖται στὰ διεθνῆ φόρουμ, ὅτι καὶ ἡ Ἑλλάδα παραδέχεται ὅτι δὲν ἔχει τὴν κυριαρχία τῆς βραχονησίδας Ἴμια, ἀλλὰ τή... διεκδικεῖ! Ἀπορία προκαλεῖ πῶς ἔδωσε τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο τὴν ἔγκρισή του σ' αὐτὴν τὴν πλαστογράφηση τῆς ἀλήθειας, τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας. Ὅπως σημειώνει σὲ ἄρθρο του ὁ καθηγητὴς-φιλόλογος κ. Χρῆστος Δάλκος, ποὺ ἐντόπισε τὴ νέα ἐθνικὴ διαστροφή, δὲν γίνεται καμμία ἀπολύτως ἀναφορὰ στὴν ἀμερικανικὴ παρέμβαση (ποὺ ὁμολογήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν τότε πρωθυπουργὸ Κ. Σημίτη μέσα στὴ Βουλή, μ' ἐκεῖνο τὸ «εὐχαριστῶ τοὺς Ἀμερικανούς»), οὔτε στὸν σκοτωμὸ τριῶν Ἑλλήνων, ἡρωικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Πολεμικοῦ μας Ναυτικοῦ, τῶν Χριστόδουλου Καραθανάση, Παναγιώτη Βλαχάκου καὶ Ἕκτορα Γιαλοψοῦ, ποὺ ἔπεσε τὸ ἑλικόπτερό τους (ὑπάρχει πάντα ἡ «ὑποψία» ὅτι καταρρίφθηκε ἀπὸ τοὺς τούρκους κομάντος) στὴ θαλάσσια περιοχὴ τῶν βραχονησίδων.

(Πληροφορίες ἀπὸ www.defencenet.gr)

Διευρύνεται ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Μακεδονίας μας

Πραγματοποιήθηκε στὶς ἀρχὲς Ἰουλίου ἐ.ἔ. στὰ Σκόπια, ἡ παρουσίαση τοῦ βιβλίου τῶν Τσέχων Γιὰν Ριτζλὶκ καὶ Μιροσλὰβ Κούμπα μὲ θέμα: «Ἡ Ἱστορία τῆς Μακεδονίας». Πρόκειται γιὰ σλαβικὴ προσπάθεια παραποίησης τῆς ἱστορίας, ἀφοῦ παραποιοῦνται ὅλες οἱ ἀρχαῖες πηγὲς καὶ τὰ ἱστορικὰ δεδομένα. Κάποια τμήματα τῆς παρουσίασης τοῦ συγγραφέα ἔχουν ὡς ἑξῆς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐφημερίδα Βέτσερ: «Ναί, (λέει ὁ συγγραφέας), μπορεῖ νὰ κατάγονταν οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ὡστόσο δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση μὲ τούς… Ἕλληνες, ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ… Ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν ὡραία μακεδονικὴ σας γλώσσα καὶ ὀφείλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς γνώριζαν τὴ συγκεκριμένη διαφορὰ τῶν Μακεδόνων ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, μία διαφορά, ποὺ ἔγινε ἔντονη μετὰ τὸν 5ο π.Χ. αἰώνα».

Ὁ Τσέχος «ἱστορικὸς» συνέχισε λέγοντας: «Μετὰ τὸ ἀρχαῖο Βασίλειο τῶν Μακεδόνων, τὸν ἔνατο αἰώνα ὁ Βασίλειος ὁ Α΄ στὸ Βυζάντιο (867-886) ἵδρυσε τὴ "μακεδονικὴ δυναστεία", ποὺ κράτησε μέχρι τὸ 1056 καὶ ἦταν συνέχεια τῆς ἀρχαίας παράδοσης τῆς Μακεδονίας», ἐνῶ συνέχισε λέγοντας πὼς «ἡ πρώτη μακεδονικὴ γραμματικὴ τυπώθηκε στή… Σόφια καὶ ὀνομαζόταν Σλαβίνσκι γραμμάτικα –Σλαβικὴ γραμματική!». Τὸ δημοσίευμα τῆς ἀνωτέρω ἐφημερίδας καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Τὸ βιβλίο τῶν Τσέχων Γιὰν Ρουτζλὶκ καὶ Μιροσλὰβ Κούμπα, ἐκτυπώθηκε στὴ "μακεδονικὴ γλώσσα" καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸ "μακεδονικὸ" ὑπουργεῖο πολιτισμοῦ».

(Πληροφορίες ἀπὸ echedorosa.blogspot.com)

Ἐπιμένουν νὰ προκαλοῦν οἱ Σκοπιανοὶ

Ἀνυπεράσπιστες εἶναι πλέον οἱ Ἑλληνικὲς ἱστορικὲς ὀνομασίες. Σύμφωνα μὲ γραπτὴ καταγγελία τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβούλου Πέλλας κ. Χρήστου Τσιρανίδη, πρὸς τὸ Νομαρχιακὸ Συμβούλιο, σκοπιανὸ φορτηγὸ διεθνῶν μεταφορῶν κυκλοφοροῦσε στὴ Μακεδονία μας ἔχοντας στὴν πίσω πόρτα του διαφήμιση προϊόντος μὲ τὴν προκλητικὴ ὀνομασία «Καφὲς Πέλλα». Τὸ προϊὸν πωλεῖται πράγματι στὰ Σκόπια. Ὁ ἐν λόγῳ Νομαρχιακὸς Σύμβουλος θεωρεῖ ὅτι: «τὸ προϊὸν αὐτὸ προσβάλει τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία καθὼς καὶ τὸν νομό μας, διότι ἡ ΦΥΡΟΜ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν ὀνομασία "ΠΕΛΛΑ". Ἡ Πέλλα εἶναι μία. Ἡ πρωτεύουσα τοῦ μακεδονικοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ εἶναι Ἑλληνική. Πιστεύω ἐπίσης, ὅτι ὑπάρχουν καὶ οἰκονομικὲς ἐπιπτώσεις, διότι ὁ νομὸς μας ἔχει νόμιμα προϊόντα μὲ τὴν ὀνομασία "ΠΕΛΛΑ" καὶ εἶναι ἕνα θέμα, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει, γιατί μπορεῖ νὰ θιχθοῦν οἰκονομικὰ Ἑλληνικὲς ἐπιχειρήσεις».

Στὴ σκοπιανὴ προπαγάνδα, μέσω τοῦ ἀνωτέρω προϊόντος, ἀναφέρθηκε σὲ Κυριακάτικο κήρυγμά του καὶ ὁ Μητρ. Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος ἐπιδεικνύοντας μάλιστα σκεύασμα τοῦ προϊόντος, τὸ ὁποῖο κυκλοφορεῖ καὶ στὴν Μακεδονία μας.

(Πληροφορίες ἀπὸ www.noiazomai.net, tonellinontaiera.blogspot.com)

Οἱ περικοπές(;) καὶ στὸ Ὑπ. Παιδείας

Τὸ Ὑπ. Παιδείας προκηρύσσει συνεχεῖς διαγωνισμοὺς γιὰ ὑπερκοστολογημένες ὑπηρεσίες συμβούλων ἀντλώντας χρήματα ἀπὸ τὸ ΕΣΠΑ. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε: 1. Σύμβουλος ἐπικοινωνίας 270.000 εὐρὼ γιὰ δύο χρόνια, μὲ δυνατότητα ἀνανέωσης ὡς ἀκόμη δύο ἔτη μὲ κόστος 180.000 εὐρὼ ἐπιπλέον. 2. Σύμβουλος ἀξιολόγησης ΕΣΠΑ μὲ ἀμοιβὴ 300.000 γιὰ δύο χρόνια μὲ δυνατότητα παράτασης ἄλλα 300.000 γιὰ τρία χρόνια ἀκόμη. 3. Σύμβουλος συγχωνεύσεων μὲ ἀμοιβὴ 70.000 εὐρὼ γιὰ τρεῖς μῆνες.

Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας δίδει μὲ τὶς ἀνωτέρω προκηρύξεις 1.100.000 εὐρὼ γιὰ ὑπηρεσίες, οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ καλυφθοῦν ἀπὸ τοὺς μόνιμους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου καὶ σὲ καμμία περίπτωση δὲν κοστίζουν τόσα χρήματα. Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου ὀφείλει νὰ ἀπαντήσει στὸ ποιὲς εἶναι οἱ ἁρμοδιότητες αὐτῶν τῶν ἀτόμων, οἱ ὁποῖες νὰ δικαιολογοῦν τόσο ὑψηλὲς ἀμοιβές, τί προσόντα ἔχουν αὐτὰ τὰ ἄτομα, καὶ ἂν στὸ Ὑπουργεῖο δὲν ἀρκοῦν τὰ ὀργανωμένα τμήματα καὶ ὑπηρεσίες δημοσίων σχέσεων, ἀξιολόγησης, διαχείρισης κοινοτικῶν προγραμμάτων, ποὺ δύνανται νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἐν λόγῳ ἔργο.

(Πληροφορίες ἀπὸ «Ἀντιφωνητή» ἀρ.φ. 296, troktiko.blogspot.com)

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ... «...ΠΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΣΩΘΗΣΕΤΑΙ...»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

βεῖ, ὥστε οἱ σημερινοὶ Ἑβραῖοι νὰ γίνουν ὄντως Ὀρθ. Χριστιανοί, αὐτὸν ποὺ ἕως τώρα μισοῦσαν νὰ τὸν ἀγαπήσουν ἀπόλυτα. Καὶ αὐτὸ φαίνεται θὰ συμβεῖ μὲ τὴ δυναμικὴ παρουσία τοῦ ζηλωτῆ Ἠλία, ὁ ὁποῖος μὲ στεντόρειο κήρυγμα καὶ σημεῖα τὰ ὁποῖα θὰ μεταδίδονται μὲ τὰ σημερινὰ μέσα σὲ πλανητικὸ ἐπίπεδο, θὰ ἔχουν διεθνῆ ἀπήχηση καὶ ἀνάλογο ἐπηρεασμό. Σύμφωνα μὲ τὴν Ἀποκάλυψη, ἄνευ στρατιωτικῆς θωρακίσεως θὰ εἶναι ἀπυρόβλητοι τὰ 3 1/2 ἐκεῖνα χρόνια.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ δικός τους Ἠλίας θὰ εὑρίσκεται ἐπὶ μοναδικῆς παγκόσμιας σκηνῆς ὡς κύριος ἐκπρόσωπος τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ προβάλει ὡς τὸν ὄντως Μεσσία τῶν Γραφῶν, ποὺ ἦλθε καὶ ἔρχεται καὶ παράλληλα καυστικὰ θὰ στιγματίζει τὸν ψευδομεσσία– Ἀντίχριστο. Ἐκεῖ πάνω στὴ φάση αὐτή, Ἑβραῖοι θὰ κάμψουν τὸν αὐχένα. Θὰ εἶναι τόσο τραντακτὴ ἡ συγκυρία, ὥστε οἱ καλοπροαίρετοι, οἱ μὴ σφόδρα φανατικοί, καὶ πρὸ τοῦ δικοῦ τους πατριώτου θὰ ὑποκύψουν ψυχικά, ἀφοῦ ἐκ τῶν πραγμάτων τόσο ἄμεσα θὰ ἔχουν διευκολυνθεῖ, ὥστε ἐπὶ τέλους μέρος νὰ δεχθεῖ Ἰησοῦν Χριστόν. Στὴ φάση αὐτὴ φαίνεται ὅτι θὰ συμβεῖ ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς ὅ,τι καὶ μὲ τὰ τὸ «τετέλεσται» στὸ Γολγοθᾶ μὲ τὸ σκότος καὶ τὸ σεισμὸ ὅπου ἔντρομοι (ἄγνωστον πόσοι), «τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεψον» (Λουκ. κγ΄ 49) δηλ. μετενόησαν γιὰ ὅ,τι ἔγινε στὸν Δίκαιο. Θὰ πιέζονται ἐσωτερικὰ χωρὶς νὰ ἐκβιάζονται πρὸς μεταστροφή. Ἐφόσον ἡ χριστιανικὴ παρουσία καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἠλιοῦ θὰ ἔχει ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα, ὥστε καὶ Ἑβραῖοι νὰ γίνουν Χριστιανοί, κατανοητὸ τὸ πόσο μεγαλύτερη ἐπίδραση θὰ ἔχει σὲ τόσους χλιαροὺς κατ' ὄνομα Χριστιανούς, ὥστε νὰ θερμανθοῦν στὴν πίστη. Καὶ ἐντούτοις αὐτὸ τὸ ἀσύλληπτο ὄντως ἔργο τοῦ Ἠλιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται, εἶναι ἄγνωστος ἀκόμη καὶ σὲ πιστοὺς Ἕλληνες, πρῶτα ὁ ἐρχομός του καὶ τὸ τόσο θετικὸ ἔργο σὲ ψυχές, ἀφοῦ ὁ λόγος του θὰ συγκρατήσει πολλοὺς παρὰ τὰ δεινά, ποὺ σ' αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς ποὺ θὰ μένουν ἑδραῖοι κατ' ἐξοχὴν θὰ ἐπιβάλει ὁ Ἄνομος.

Ὡς ἀπὸ ληθάργου θὰ ἀφυπνισθοῦν πρωτίστως γιὰ ὅ,τι ἔκαναν οἱ προπατόρες των σὲ βάρος τοῦ Ἀθώου, θὰ ὑπάρξει δηλ. ἕνα κῦμα πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔντονη ἡ ἐνοχὴ γιὰ τὴν πολεμικὴ στάση τους καὶ μὲ μιὰ μυριόστομη κραυγὴ κάποιοι θὰ μιμηθοῦν τὸν Ἑκατόνταρχον μὲ τὴν θαρραλέα ὁμολογία του, «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος», γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ ὅποιο κῦμα μεταστροφῆς πρὸς τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἄλλη πλευρὰ τῶν Ἑβραίων, ποὺ θὰ παραμένει προσηλωμένη σὲ ὅλα τὰ δικά τους καὶ στὸ Μεσσία τους (γιὰ ἐμᾶς Ἀντίχριστο), ὁ ὁποῖος θὰ ἔχει κάνει πλέον τὴν ἐμφάνισή του καὶ ἀρχικὰ θὰ σκορπίζει ἀγαθὰ γιὰ νὰ δελεάσει ψυχικά, οἱ ἀκούοντες τότε τὸν Ἠλία καὶ μάλιστα οἱ μεταστραφέντες, φυσικὰ θὰ εὑρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς δικούς τους Ἑβραίους, ἂν ὄχι στὰ «μαχαίρια», γιὰ τὴν τόσην προδοσίαν γι' αὐτούς, ἀφοῦ θὰ ἔχουν δεχθεῖ νὰ λατρεύσουν τὸν ἀποδιοπομπαῖο τοῦ ἔθνους των, τὸν Ἐσταυρωμένο. Καὶ λογικὰ πλέον ἡ παρουσία καὶ ἐπίδραση τοῦ Ἐνὼχ καὶ Ἠλία μὲ βάση τοὺς μετανοοῦντας (ἄγνωστος ὁ ἀριθμός), θὰ ἐπιφέρει στὸ χῶρο τοῦ Ἰσραὴλ ἀναστάτωση. Μόνο ποὺ δὲν θὰ ἀγγίζονται ἀρχικὰ πρὸς τιμωρία, καθότι, «εἴ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι» (Ἀποκ. ια΄ 5). Αὐτὴ ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων στροφὴ Ἑβραίων θὰ ἔχει ὡς συνέχεια νὰ βγάλει τὸ προσωπεῖο καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ ἀρχίσουν τὰ δεινὰ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δικούς του, ποὺ τοὺς ἔχασε ψυχικά, αὐτὸ τὸ γεγονὸς θὰ τὸν κάνει θηριώδη. Θὰ ἔχει φέρει τὰ κάτω ἄνω ὁπότε ἀναμενόμενες, οἱ ὁποῖες ἀντιδράσεις καὶ τιμωρίες γιὰ τὴν τόση «προδοσία» εἰς μέρους τῶν «ὀρθοδόξων» Ἑβραίων. Καθόλου ἀπίθανο καὶ ἄτομα –στελέχη Συναγωγῶν στὸ Ἰσραὴλ καὶ ἀλλοῦ, δηλ. ραββῖνοι καὶ ἀρχιραββῖνοι νὰ ξαφνιάσουν μὲ τὴν ἀναγνώριση τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ὄντως Μεσσίου, ποὺ ἦλθε καὶ ἔρχεται. Εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι ὅπου Ἑβραῖοι γίνονται Χριστιανοί, ποὺ σημαίνει ξετυφλώνονται ὡς πρὸς τὶς προφητεῖες στὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ κυρίως, βιώνουν στὴ συνέχεια πολὺ–πολὺ ἔντονα τὴν πίστη ἀπ' ὅ,τι ἀρκετοὶ νηπιοβαπτισθέντες. Ἔντονο παράδειγμα μεταστραφέντος ραββίνου προσφάτως στὴν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος πολεμήθηκε ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸ στοιχεῖο, τοῦ στοίχισε ἡ συνειδητὴ ἐπιλογή του (βαπτίστηκε οἰκογενειακῶς), ἤδη μακαριστός, γνωστὸς καὶ στὸν γράφοντα, τὸ Χριστιανικό του ὄνομα, Παῦλος Φωτίου.

Ὥστε στὶς τρομερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ πρὶν τὰ μεγάλα δεινά, (τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς ἀγνοοῦμε, πέραν τῶν στερήσεων τῶν ἀγαθῶν), θὰ συμβεῖ πανευφρόσυνο γεγονὸς γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, πιὸ σπουδαῖο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει μὲ τὴν γνωστὴ τότε στροφὴ τῶν Ἑβραίων στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δὲ τὸ γεγονὸς παράλληλα τὰ μέγιστα θὰ ἐνισχύσει ἠθικά, ψυχικὰ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς γιὰ νὰ ἀνθέξουν κατὰ τὸ δυνατὸν σὲ ὅ,τι θὰ ἐπακολουθήσει ἀπὸ τὸν Ἄνομον καὶ τὰ ὄργανά του. Τὰ ὄντως ζοφερὰ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα 3 1/2 ἐκεῖνα χρόνια ἀπὸ τὸν Ἄνομον θὰ συμβοῦν ἀπόντων πλέον τῶν Ἠλιοῦ καὶ Ἐνώχ. Θὰ συμβεῖ τότε ἡ ἀπόλυτη ἔξαψη τῆς κακίας τοῦ σατανοκίνητου Ἀντιχρίστου, καὶ πάνω στὴν φαινομενική του ἐπιτυχία, ἀφοῦ πάμπολλοι κάτοικοι τῆς γῆς θὰ ἔχουν ὑποκύψει ὑπέρ του, ἀφοῦ στὸ βάθος ὁ στόχος του θὰ εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. «Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ» (Β΄ Θεσ. β΄ 8). Τὸ τέλος τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ καὶ οἱ πάμπολλοι δικοί του θὰ τιμωρηθοῦν αἰωνίως.

Τηρουμένων πάντως κάποιων ἀναλογιῶν θὰ συμβεῖ ὡς πρὸς τοὺς Ἑβραίους στὸ Ἰσραὴλ καὶ ὄχι μόνον, ὅ,τι μετὰ τὸ «καρποφόρο» ἐκεῖνο πρῶτο ἐπίσημο κήρυγμα τοῦ Ἀπ. Πέτρου στὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅταν τελείωσε, «κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους· τί ποιήσομεν ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη· μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν… σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ὑποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι» (Πραξ. β΄ 37–41). Γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Ἑβραίους τῆς πόλεως καὶ διασπορᾶς. Καὶ ἐπὶ Ἠλιοῦ στὸν ἴδιο περίπου χῶρο μὲ ἀπογόνους τοῦ ἰδίου ἔθνους θὰ ἔχουμε μίαν νέα Πεντηκοστή.

Κάτι τέτοιο προφήτεψε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔγραψε τὴν ἐπιστολή. Παρ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία ξεκίνησε μὲ ἑβραϊκὸ λαό, στὴ συνέχεια κυριάρχησαν οἱ ἀντίθετες δυνάμεις μὲ ἐμμονὴ καὶ στὴν ἀναμονὴ τοῦ δικοῦ τους Μεσσία, καὶ συνεχίστηκε ἡ ἐχθρικὴ στάση σὲ ὅ,τι πλέον θύμιζε Χριστὸ καὶ Εὐαγγέλιό του. Ἔγινε γνώστης ὁ Παῦλος τοῦ διαχωρισμοῦ καὶ γιὰ τὴν πάγια θέση τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους κατὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν λιθοβολισμὸ τοῦ Πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Μὲ βάση αὐτὸ ἔγραψε τὴν κάποτε στροφή τους.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

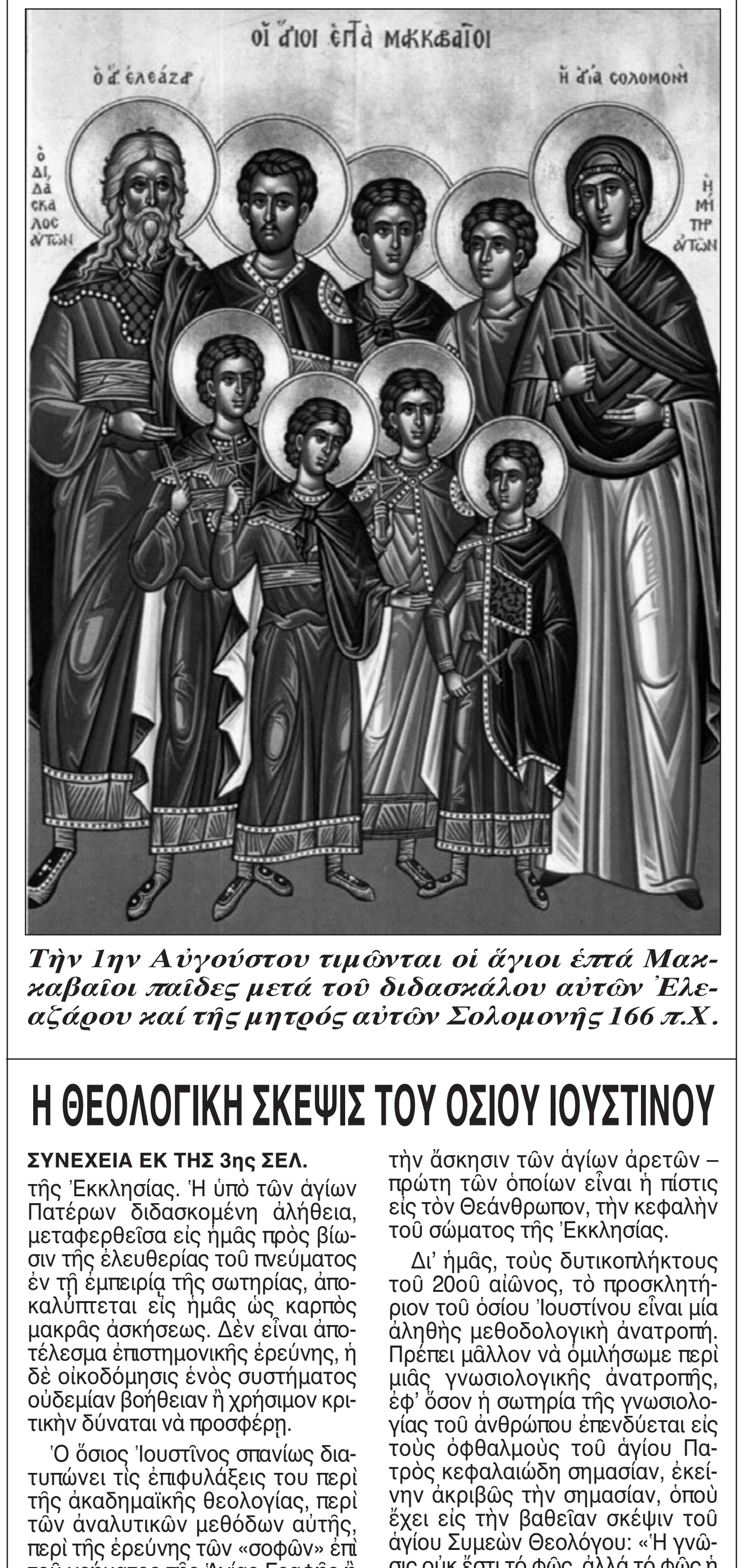

Τὴν 1ην Αὐγούστου τιμῶνται οἱ ἅγιοι ἑπτὰ Μακκαβαῖοι παῖδες μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου καὶ τῆς μητρός αὐτῶν Σολομονῆς 166 π.Χ.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκομένη ἀλήθεια, μεταφερθεῖσα εἰς ἡμᾶς πρὸς βίωσιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τῆς σωτηρίας, ἀποκαλύπτεται εἰς ἡμᾶς ὡς καρπὸς μακρᾶς ἀσκήσεως. Δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, ἢ δὲ οἰκοδόμησις ἑνὸς συστήματος οὐδεμίαν βοήθειαν ἢ χρήσιμον κριτικὴν δύναται νὰ προσφέρῃ.

Ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος σπανίως διατυπώνει τὶς ἐπιφυλάξεις του περὶ τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας, περὶ τῶν ἀναλυτικῶν μεθόδων αὐτῆς, περὶ τῆς ἐρεύνης τῶν «σοφῶν» ἐπὶ τοῦ νοήματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ περὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ ὀρθολογισμοῦ. Ἀρκεῖται εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐπαναβεβαίωσιν τῆς πλέον καταπληκτικῆς ἀληθείας, ὁποὺ μετελαμπαδεύθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας: «Ὁ Θεὸς γέγονεν ἄνθρωπος, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσηται». Γεγονὸς ὁποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρουσιάσῃ ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωσις ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε καθ' ἕνας ἐξ ἡμῶν, μεθ' ὅλης τῆς κτίσεως, δύναται νὰ φανερώσῃ ὁλόκληρον τὴν ἔκφρασιν τῆς «λογικότητος». Ἔτσι, ὁ Θεάνθρωπος ἀποκαλύπτεται ὡς τὸ ἀνεπίγνωστον ἀντικείμενον ὅλων τῶν ἐμπνεύσεων, Αὐτὸς ὁποὺ εἶναι ὁ μόνος δυνάμενος νὰ προσφέρῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἱκανότητα ἀπωθήσεως ἅπαξ διὰ παντὸς ὅλων τῶν φαινομενικῶν καὶ ἐπιπλάστων ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπερανθρώπου.

Εἶναι καὶ τοῦτο καρπὸς μιᾶς μακροχρονίου πορείας. Ἀπὸ τοῦ 1920 τότε ἱερομόναχος Ἰουστῖνος ἐνετάχθη εἰς τὴν ἀσκητικοθεολογικὴν σχολὴν τοῦ ἁγίου Μακαρίου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀφιέρωσεν τὴν διδακτορικήν του διατριβήν. Εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμά του διαπιστοῦται ἡ μέριμνά του πρὸς σύνδεσιν τῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως (βιουμένης ὡς θεολογικοῦ ἐμπλουτισμοῦ τοῦ προσώπου) μετὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ ἱερὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς συνεργίας τῆς ἐσωτερικῆς προσευχῆς μετὰ τῆς παραδεδομένης ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁμολογιακῆς δογματικῆς παραδόσεως.

Ἔτσι, ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος δύναται νὰ συνδέσῃ τοὺς δογματικοὺς ὅρους πρὸς τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ πνευματικοῦ πολέμου, διὰ τοῦ ὁποίου καθ' ἕνας ἐξ ἡμῶν εἶναι προσκεκλημένος νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ἵσταται ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἀπρόσωπον χαρακτῆρα τῆς ψυχολογικῆς ἐπιλύσεως τῶν προβλημάτων, διὰ τοῦ ὁποίου σήμερον κάποιοι ἐξ ἡμῶν προσδοκοῦν τὴν ἐπίτευξιν τῆς βελτιώσεως ἑαυτῶν. Ἡ αὐθεντία τῶν ψευδοδιδασκάλων τῆς ψυχολογικῆς ἰσορροπίας εἶναι τόσον ἐφήμερος, ὅσον περισσότερον ἰσχυρίζεται αὐτὴ ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς παγκοσμίου γνώσεως, τὴν ὁποίαν τοποθετεῖ ὑπεράνω, κατ' αὐτούς, τῆς ἀγνωσίας ἡμῶν, τὴν ὁποίαν καλούμεθα ὑπ' αὐτῶν νὰ βιώσωμεν ἐνοχικῶς. Πρόκειται ἀκριβῶς περὶ ἑνὸς ἰσχυροῦ πειρασμοῦ, προσπαθοῦντος νὰ ζωογονήσῃ τὶς πηγὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς πρὸς δελεασμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως, μόνον ὁ Θεάνθρωπος δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ ἀληθῶς τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ ἐν ἡμῖν, εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, καὶ νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν ἡμῶν διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων – ἰδιαιτέρως μάλιστα τῆς θείας Εὐχαριστίας – ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν ἁγίων ἀρετῶν – πρώτη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν Θεάνθρωπον, τὴν κεφαλὴν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Δι' ἡμᾶς, τοὺς δυτικοπλήκτους τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τὸ προσκλητήριον τοῦ ὁσίου Ἰουστίνου εἶναι μία ἀληθὴς μεθοδολογικὴ ἀνατροπή. Πρέπει μᾶλλον νὰ ὁμιλήσωμε περὶ μιᾶς γνωσιολογικῆς ἀνατροπῆς, ἐφ' ὅσον ἡ σωτηρία τῆς γνωσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπενδύεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἁγίου Πατρὸς κεφαλαιώδη σημασίαν, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν σημασίαν, ὁποὺ ἔχει εἰς τὴν βαθεῖαν σκέψιν τοῦ ἁγίου Συμεὼν Θεολόγου: «Ἡ γνῶσις οὐκ ἔστι τό φῶς, ἀλλά τό φῶς ἡ γνῶσις ὑπάρχει». Ὁλόκληρος ἡ σύγχρονος δυτικὴ γνωσιολογία ἔχει ἀκριβῶς κατεύθυνσιν ἀντίθετον. Ἡ ἀληθὴς μεθοδολογικὴ ἀνατροπὴ εἶναι ἐκείνη, ὁποὺ ἀπέκτησεν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔκτιζε τὸν πύργον τῆς Βαβέλ, τὸν δυτικὸν ὀρθολογισμόν, ὄχι μόνον ἐκεῖνον τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ πολλῶν αἰώνων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συντονισμένων ἐπιχειρήσεων πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ τῆς Δύσεως, τὸν μέγαν πειρασμὸν τοῦ Ὑπερανθρώπου.

Τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου, ἡ οὐσιαστικὴ συνεισφορὰ αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας τῆς ἐποχῆς ἡμῶν προχωρεῖ περισσότερον. Ἂν εἰς ὁλόκληρον τὸ συγγραφικόν του ἔργον γίνεται συνεχῶς ἐπίκλησις τοῦ Θεανθρώπου, τοῦτο γίνεται, διὰ νὰ ὑπογραμμισθῇ εἰς τὴν ἐποχήν μας, καὶ εἰς πεῖσμα αὐτῆς, ὅτι ἡ Θεανθρωπότης εἶναι τὸ μέτρον καὶ τὸ κριτήριον ὅλων τῶν ἀξιῶν, καὶ ὅτι ὁ Θεάνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὁ αὐθεντικὸς ἄνθρωπος, εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι κεκλημένος: εἰς τὴν θέωσιν τοῦ προσώπου του διὰ τῆς ὁλοκληρώσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὁποία εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ἔτσι, τὸ ἔργον τοῦ ὁσίου Ἰουστίνου παρουσιάζει μίαν συνεχῆ περιφρόνησιν ὅλων τῶν πειρασμῶν μειώσεως τῆς θεανθρωπίνης ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου ἔναντι τῶν ἀπαιτήσεων μιᾶς ἰδεολογίας. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι, εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, ὁ Χριστὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ πλησίον, ὁ πλησιέστερος πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸς τὸν ὁποῖον κυρίως καὶ ἰδιαιτέρως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ἡ πλέον ἐκπληκτικὴ διαβεβαίωσις τοῦ Εὐαγγελίου, ἔμπροὸς εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ πειρασμοὶ τοῦ μοντερνισμοῦ καὶ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καταντοῦν εἰς ἀδύναμα ἰδεολογήματα, ἀνίκανα νὰ ἐπηρεάσουν τοὺς ἐπαναστάτας. Τὰ ἰδεολογήματα αὐτὰ προσπαθοῦν νὰ ἀδειάσουν, νὰ κενώσουν τὸν Χριστιανισμὸν ἐξ ὅλων τῶν θαυμαστῶν καὶ ὑπερφυσικῶν του στοιχείων, ἐκείνων ὁποὺ φαίνονται ἀπίθανα εἰς τοὺς πολλούς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν καταστήσουν ἀποδεκτὸν εἰς τὴν διεφθαρμένην κοινωνίαν μας.

Ἐπὶ τῆς παραβολῆς ταύτης τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, στηρίζονται ὅλες οἱ σύγχρονες ἑρμηνευτικὲς ἀπόπειρες, οἱ ὁποῖες δὲν γνωρίζουν πῶς νὰ ἐξηγήσουν, διατί ὁ Κύριος παρουσιάζει τὸν Καλὸν Σαμαρείτην – προφανῶς τὸν ἑαυτόν Του – ὡς τὸν πλησίον ὁποὺ ἀγαπᾷ τὸν ὑπὸ τῶν ληστῶν τραυματισθέντα ἄνθρωπον, καίτοι, ὡς γνωστόν, ἡ πρόθεσις εἶναι ἡ ἡμέτερα διδασκαλία πρὸς μίμησιν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τοῦ εὐεργετοῦντος τὸν πλησίον αὐτοῦ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Πληροφοροῦμε τούς συνδρομητάς τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού αὐτές τίς ἡμέρες θὰ λάβουν εἰδοποιητήρια, γιά νά ἀποστείλουν τίς συνδρομές τους, ἄν ἐπιθυμοῦν νά καταθέσουν τήν συνδρομήν τους στήν Ἐθνική Τράπεζα στό ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις».

Τό IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929614076. Τό δέ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ἀρκεῖ κατόπιν νά μᾶς εἰδοποιοῦν ὅτι κατετέθησαν τά χρήματα, γιά νά τούς ἀποστέλουμε τήν ἀπόδειξη τῆς συνδρομῆς τους.

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ΝΕΑΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Νὰ ἀνατρέψουμε τὴν κυριαρχία τοῦ… τίποτα!

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὲς οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δόθηκαν σὲ ἔρευνα ποὺ ἔγινε μὲ τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Πέστε μας τρεῖς σπουδαῖες λέξεις τῆς ἐποχῆς».

Ἕνας 15χρονος ἀπάντησε ὡς ἑξῆς: «Σούτ, γκόλ, σκόρ»!

Ἕνας 20χρονος **«computer, internet, e-mail»!**

Ἕνας 40χρονος **«Eurobank, Eurovision, Reality»!**

Καὶ μιὰ 20χρονη κοπέλα **«Make-up, Crayon, Royge»!**

Κι ἀναρωτιέται κανείς. Ἆραγε αὐτὲς εἶναι πράγματι οἱ σπουδαῖες λέξεις – ἀξίες τῆς ἐποχῆς μας ἢ εἶναι οἱ προσωπικὲς λέξεις – ἀξίες τῶν ἐρωτηθέντων; Μοῦ φαίνεται πὼς λίγο ὡς πολὺ πρόκειται καὶ γιὰ τὰ δύο!

Σὲ ἄλλη ἔρευνα, ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία μεταξὺ νέων 18-15 ἐτῶν, γιὰ τὸ τί θεωροῦν ὡς σπουδαιότερο πράγμα στὴ ζωή τους, τὸ 64% ἀπάντησε πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ χρῆμα!

Εἶναι γνωστὸ αὐτὸ ποὺ λέγεται στὰ σχολεῖα, καιρὸ τώρα, ὑπὸ τύπον ἀστείου ὅτι «τὸ καλύτερο μάθημα εἶναι τὸ… διάλειμμα»! Νὰ ὅμως ποὺ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στοὺς μαθητὲς ἔδειξε πὼς τὸ 51% θεωρεῖ ὡς τὴν πιὸ θετικὴ σχολικὴ ἐμπειρία τὶς ἐκδρομές, τὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις, τὶς πλάκες, τὰ πειράγματα καὶ τὰ ἀστεῖα!

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς καὶ στὰ τηλεοπτικά μας κανάλια. Ποιὸ εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικό τοῦ περιεχομένου τους; Ἐρωτισμός, βία, χαβαλές! Καλὰ ἔγραψε σὲ ἄρθρο της μιὰ ἐφημερίδα: «Ἡ βιομηχανία τοῦ χαβαλέ»! Ἴδια γεύση καὶ στὰ ἄλλα μέσα ἐνημέρωσης. Τύπο, ραδιόφωνο, διαδίκτυο… Ἀλλὰ καὶ στὰ κινούμενα σχέδια, τὰ βιντεοπαιχνίδια κ.λπ.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ὅσο τὸ ψάχνει κανείς, τόσο κι ἀπογοητεύεται! Γιατί καταλήγει σὲ μιὰ καὶ μόνο διαπίστωση. Πὼς γίνεται μεγάλη προσπάθεια νὰ ἐπικρατήσει στὴν κοινωνία μας, στὴ νεολαία, ἀλλὰ καὶ στὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστὰ ὁ… χαβαλὲς καὶ… τὸ τίποτα! Κι αὐτὴ ἡ προσπάθεια δὲν εἶναι τυχαία, ὄχι! Εἶναι πολὺ καλὰ μελετημένη καὶ ὀργανωμένη ἀπ' τὴ «διεθνῆ τῶν πονηρῶν»! Εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπεργάζεται μέσα μας καὶ γύρω μας τὸ χάος!

Αὐτὸ ποὺ κάποτε κάποιοι «προοδευτικοὶ» ἔλεγαν καὶ προπαγάνδιζαν πὼς δὲν ὑπάρχουν ἀξίες, πὼς κάνουν λάθος ὅσοι διδάσκουν στὰ παιδιὰ ἠθικὲς ἀρχὲς κ.λπ., αὐτοὶ ποὺ τόσα μᾶς ἔλεγαν γιὰ τὸν ἀθεϊσμό, τὸν ὑλισμὸ καὶ τὸν μηδενισμὸ μὲ ἐλάχιστους νὰ τοὺς ἀκοῦνε, τώρα μὲ ἕνα πολὺ ὡραῖο τρόπο, ἀνώδυνο, ἀλλὰ μαζικό, πολὺ καλὰ πλασαρισμένο, κάποτε καὶ θορυβώδη, γίνεται πράξη!

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» μέ τά «Νεανικά Ζητήματα» ἀπευθύνεται εἰς τούς νέους καί τούς προσκαλεῖ ὅπως στείλουν τάς ἐρωτήσεις των διά σύγχρονα θέματα καί προβληματισμούς τους εἰς τό ἠλεκτρονικόν μας ταχυδρομεῖον (orthotyp@otenet.gr), μέσω ΦΑΞ (210.8136981) ἤ μέσῳ ἀλληλογραφίας (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία).

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῶν ἀπαξιῶν στὴ ζωή μας!

Κι ἂν «ἀξία» εἶναι τὸ σύνολο τῶν θετικῶν στοιχείων, ποὺ καθιστοῦν κάποιον ἢ κάτι σημαντικὸ (ἡ λέξη προέρχεται ἀπ' τὸ ρῆμα ἄγω ποὺ σημαίνει ζυγίζω), ἡ «ἀπαξία» εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἔλλειψη ἀξίας ἀπὸ κάποιον ἢ κάτι. Εἶναι ἡ ἀναξιότητα. Ὁ Μὰξ Σέλερ τὶς ὀνόμαζε ἀρνητικὲς ἀξίες (ὅπως τὸ ἄσχημο, τὸ ἄδικο, τὸ βέβηλο, τὸ ἀνήθικο κ.λπ), ὁ δὲ Νίτσε τὶς ἀποκαλοῦσε ἀντεστραμμένες ἀξίες.

Λοιπόν, ὅταν στὴ ζωή μας κυριαρχεῖ τὸ τίποτα, αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο τελικά, **παρ' αὐτὴ ἡ ἀναξιότητα, ἡ ἀρνητικὴ ἀξία, ἡ ἀντεστραμμένη ἀξία, δηλαδὴ ἡ ἀπαξία.**

Κι αὐτὸ τὸ ἀνάξιο, τὸ ἀρνητικὸ καὶ τὸ ἀντεστραμμένο νὰ προωθεῖται μὲ ὀργανωμένο τρόπο παντοῦ, νὰ μᾶς κάνει πλύση ἐγκεφάλου, νὰ προβάλλεται ὡς τὸ μόνο ὀρθὸ καὶ πρέπον, ὅτι τάχα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀξία!

Τὸ βλέπει αὐτὸ κανεὶς καὶ στοὺς ἥρωες, τὰ ἰνδάλματα καὶ τὰ πρότυπα, ποὺ κυριαρχοῦν σήμερα, ποὺ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ προϊόντα τοῦ μάρκετινγκ ὅλα τους, μὲ ρόλο νὰ προωθήσουν τὰ προϊόντα τῶν πολυεθνικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἑταιρειῶν, προϊόντα κατάμεστα κι αὐτὰ ἀπὸ ἀπαξίες καὶ χυδαιότητα ἀπευθυνόμενα σ' ἐμᾶς!

Καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι αὐτοὺς τοὺς ἔχουμε στὰ δωμάτιά μας, στὰ τετράδια καὶ τὰ βιβλία μας, στὰ ἐνδιαφέροντά μας, στὶς ἴδιες τὶς σκέψεις μας, κάποτε δὲ καὶ στὰ ὁράματά μας!

Τί φοβερὸ στ' ἀλήθεια, φίλοι μου!

Ἐπαναστατῆστε! Ἀρνηθεῖτε! Ἀντισταθεῖτε! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι στὴν ἴδια γραμμὴ τὸ γνήσιο καὶ τὸ κάλπικο, τὸ πολύτιμο μὲ τὸ ἄτιμο, τὰ διαμάντια μὲ τοὺς… τενεκέδες! Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν μποροῦν αὐτὰ τὰ παρακατιανὰ καὶ τὰ ἀρνητικὰ νὰ ἐπικρατοῦν στὴ ζωή μας, νὰ τοὺς δίνουμε καὶ τὴν προτεραιότητα.

Τί καλὸ ἆραγε μπορεῖ νὰ προκύψει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀθλία κατάσταση; Γιὰ παράδειγμα, ὅταν ὁ νέος ἄνθρωπος γαλουχεῖται ὅτι κατάγεται ἀπ' τὸν πίθηκο, εἶναι φυσικὸ νὰ θέλει ἐνδόμυχα νὰ δικαιώσει τὴν καταγωγή του μὲ τὶς κτηνώδεις πράξεις του!

Κι ὕστερα ἔρχονται κάθε φορά, τὰ ἴδια τὰ μέσα, ποὺ προβάλουν αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα, νὰ μᾶς ποῦν ὅταν συμβαίνουν ἄσχημα πράγματα στοὺς νέους (ναρκωτικά, ἐγκληματικότητα, διαφθορὰ κ.λπ) νὰ μᾶς ποῦν μὲ ὅλη τους τὴν ὑποκρισία: «Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν δημιουργήσει μέσα τους ἀξίες»!

Πάντως, ἔστω κι ἔτσι, ἀναγκάζονται νὰ παραδεχθοῦν πὼς τὸ κενό, ποὺ δημιουργεῖται ἀπ' τὸ τίποτα τῶν ἀπαξιῶν στὴν κοινωνία, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, εἶναι ὄντως πολὺ μεγάλο, ποὺ μόνο ὅ,τι πραγματικὰ ἀξίζει μπορεῖ νὰ καλύψει ἢ νὰ θεραπεύσει.

Ὄχι! Οἱ ὑποχρεώσεις τῶν μεγάλων στὰ παιδιά τους καὶ τὴ νεολαία, δὲν ἐξαντλοῦνται στὴν παροχὴ γνώσεων, ἀνέσεων, εὐμάρειας καὶ τρυφηλῆς ζωῆς, ἀλλὰ στὴ μετάδοση ἀξιῶν, ἤθους καὶ ἀρετῆς.

Ἄς θυμόμαστε τουλάχιστον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι "Ἕλληνες δὲν ἀρκοῦνταν στὸ **«ζῆν»**, ἀλλὰ τιμοῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ πάσχιζαν γιὰ τὸ **«εὖ ζῆν»**. Μόνο ποὺ ἐμεῖς τὸ διαστρεβλώσαμε καὶ τὸ ἀντιστρέψαμε κι αὐτό, ἐννοώντας πὼς «εὖ ζῆν» εἶναι ἡ περαιτέρω ὑλιστικὴ καὶ ἄκρως μηδενιστικὴ ζωή!

Στ' ἀλήθεια, παιδιά, μὲ τόσα μικρόβια καὶ μολυσματικὲς ἀσθένειες, πού κυκλοφοροῦν γύρω μας, πῶς νὰ τὰ βγάλει πέρα κανείς; Τοῦ εἶναι ἀσφαλῶς ἀπαραίτητα τά ἀντισώματα, οἱ ἐμβολιασμοὶ του μ' αὐτά, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ ἴδιες οἱ ἀξίες, κάθε πνευματικὸ καὶ πραγματικὰ μεγάλο. Κι ἔχοντας κανεὶς αὐτά, καὶ νὰ διαφωνήσει μπορεῖ, καὶ νὰ ἐπαναστατήσει, καὶ νὰ ἀντισταθεῖ. Κι ἔτσι νὰ καταρρίψει, μέσα του καὶ γύρω του, τὴν κυριαρχία (ἢ καὶ τὴν αὐτοκρατορία;) τοῦ τίποτα…

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

λύσεις μαγικές.

1. Τὰ παιδιὰ στὸ κατώτερο κατηχητικὸ μποροῦν νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ καὶ γνωριμία μὲ κείμενα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται συχνὰ στὴ λατρεία. Ὁ Προοιμιακὸς ψαλμός, ὁ Πεντηκοστός, ἡ Θ΄ ᾠδὴ τῆς Θεοτόκου εἶναι κείμενα, ποὺ τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ μάθουν ἀρχικὰ νὰ διαβάζουν σωστά, ἐνῶ σταδιακά, στὶς μεγαλύτερες τάξεις, ἀξίζει νὰ προχωρήσουν στὴν ἀπομνημόνευση αὐτῶν.

Τὰ κείμενα τοῦτα δίδουν παράλληλα τὴν δυνατότητα στὸν κατηχητὴ νὰ δημιουργήσει μία σειρὰ ἑρμηνευτικῶν μαθημάτων πάνω σε αὐτά, ἀφοῦ τὸ περιεχόμενό τους δίδει ἀφορμές, γιὰ νὰ διδαχθοῦν πολλὰ κατηχητικὰ θέματα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ παιδιά, ὅταν βρίσκονται μέσα στὶς ἀκολουθίες μεταξὺ τῶν ἀγνώστων γι' αὐτὰ ἀκουσμάτων, θὰ συναντοῦν ψαλμοὺς καὶ ὕμνους γνωστοὺς καὶ οἰκείους σ' αὐτά, γεγονὸς ποὺ σταδιακὰ θὰ τὰ ἐντάσσει οὐσιαστικὰ σὲ μιὰ ἐνσυνείδητη συμμετοχὴ στὴν κοινὴ λατρεία.

2. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι στὴ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπικράτησε ἡ χρήση τῶν ὕμνων. Τὰ σπουδαῖα δογματικὰ λόγια τῶν Πατέρων ἔλαβαν μέλος καὶ ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὸ ὁμώνυμο διήγημα τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη: «Τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ».

Τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ μάθουν ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ μεγαλύτερη εὐκολία ἀπὸ ὅσο φανταζόμαστε. Ἀρχικὰ μποροῦν νὰ διδαχθοῦν ὕμνους ἁπλοὺς στὸ μέλος καὶ στὸ νοηματικὸ περιεχόμενο.

Τὰ ἀπολυτίκια τοῦ Ἁγίου τῆς ἐνορίας τους, τοῦ Ἁγίου ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα, τὰ τροπάρια τῶν μεγάλων Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν, διάφορα μεγαλυνάρια Ἁγίων, μποροῦν νὰ γίνουν ἕνα πρῶτο ὑλικό, ποὺ θὰ χαροποιήσει τὰ παιδιὰ καὶ θὰ τὰ ὁδηγήσει σὲ μία οὐσιαστικὴ οἰκειότητα μὲ τὰ λειτουργικὰ κείμενα. Τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ μποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν πολὺ ἀπὸ τοὺς ὕμνους τοῦ Ἀναστασιματαρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ κάθε ἤχου, ἴσως καὶ κάποια στιχηρά, εἶναι ἱκανὰ νὰ δώσουν στοὺς νέους ἀφορμὲς νὰ ἀγαπήσουν τὴν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ἀναζητήσουν μία μεγαλύτερη ἐμβάθυνση, καὶ ἴσως νὰ δημιουργηθεῖ καὶ ὁ ζῆλος γιὰ νὰ προχωρήσουν στὴ σπουδὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

3. Ἡ δύσκολη καθημερινότητα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ἔχει ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου, τὶς καθημερινὲς δηλαδὴ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς περισσότερους πιστούς. Τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦν καὶ αὐτὰ προγράμματα φορτωμένα μὲ πολλὲς δραστηριότητες καὶ ἐνασχολήσεις.

Χωρὶς νὰ γινόμαστε πιεστικοὶ μποροῦμε νὰ παροτρύνουμε τὰ παιδιὰ γιὰ τὴν παρουσία τους στὶς ἀκολουθίες. Αὐτὸ δύναται νὰ γίνει ἐφικτό, ἂν ἔστω μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα, καλοῦμε τὰ παιδιὰ σὲ μία συνάντηση γιὰ ἕνα ἀπόδειπνο στὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς ἐνορίας μας. Κάτι τέτοιο μπορεῖ νὰ γίνει εὐκαιρία γιὰ νὰ βρεθοῦν τὰ παιδιὰ μέσα στὴν ἑβδομάδα, νὰ ξεφύγουν λίγο ἀπὸ τοὺς πιεστικοὺς ρυθμοὺς τῆς καθημερινότητας. Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ θὰ κληθοῦν νὰ διαβάσουν ἐκεῖνα τὴν ἀκολουθία, χωρὶς τὸ φόβο τοῦ λάθους ἢ τῆς κακῆς ἀπόδοσης στὴν ἀνάγνωση, ἀφοῦ ἡ ἀκολουθία αὐτὴ θὰ γίνεται μεταξὺ οἰκείων προσώπων.

Σὲ τέτοια ἀπόδειπνα ὁ κατηχητὴς μπορεῖ νὰ βρίσκει εὐκαιρίες νὰ ἐξηγεῖ στὰ παιδιὰ κάτι ποὺ δὲν κατανοοῦν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχει μία πιεστικὴ διάθεση διδαχῆς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτρέψει τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ νὰ συμμετέχουν σὲ αὐτὲς τὶς ἀκολουθίες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ νέοι θὰ κατανοήσουν πὼς ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἕνα γεγονός, ποὺ ἀφορᾶ ἀποκλειστικὰ τοὺς ἱερεῖς ἢ τοὺς ἱεροψάλτες, ἀλλὰ εἶναι βίωμα καὶ εὐθύνη τοῦ κάθε πιστοῦ.

4. Πρέπει νὰ κατανοήσουμε πάνω ἀπ' ὅλα ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὴν Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν κατανόηση τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἡ κατανόηση μέσω τῶν μεταφράσεων, ποὺ θὰ ὁδηγήσει τὰ παιδιὰ στὸν ἐκκλησιασμό. Τὰ παιδιά, ὅταν ἀγαπήσουν νὰ προσέρχονται στὸν Ἱ. Ναό, γιὰ νὰ λειτουργηθοῦν, θὰ ἀρχίσουν νὰ κατανοοῦν τὸ τί ἡ Ἐκκλησία τοὺς λέει. Σὲ κάθε λειτουργία ὁ κάθε νέος, ἀλλὰ καὶ ὁ κάθε πιστὸς δέχεται μία ἀποκάλυψη προσωπική, ὄχι μόνο διανοητική, οὔτε μόνο συναισθηματική, ἀλλὰ ὀντολογική, μιὰ ἀποκάλυψη ποὺ ἀφορᾶ τὸν ὅλο ἄνθρωπο.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὅμως ἐκκλησιάζεται σπάνια. Πολλὰ εἶναι τὰ παιδιά, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐκκλησιαστοῦν, ἀλλὰ δὲν τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία, γιατὶ οἱ γονεῖς τους δέν μεριμνοῦν νὰ προσέλθουν τὴν Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησία.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα δύσκολα ἀντιμετωπίζεται, ὅμως ἀξίζει τὸ κόπο οἱ κατηχητὲς τῆς κάθε ἐνορίας νὰ προσπαθήσουν νὰ ὀργανώσουν τὴν προσέλευση τῶν παιδιῶν στὸν Ἱ. Ναό.

Διατηρώντας μία καλὴ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν τοῦ κατηχητικοῦ, δὲν εἶναι ἀδύνατο νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους ἔτσι, ὥστε νὰ ἐμπιστευτοῦν στὸν κατηχητὴ τὸ παιδί τους τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ἀκόμα καὶ ἂν χρειάζεται νὰ τὸ συνοδεύσει ἐκεῖνος στὴν Ἐκκλησία.

5. Στὶς ἐνορίες μας, ὅπου ὑπάρχει δυνατότητα, πρέπει νὰ ὀργανωθοῦν, ἐπιτρέψτε μας τὴν ἔκφραση, «κρυφὰ σχολειά». Μιλοῦμε γιὰ μικρὰ τμήματα φροντιστηριακά, ποὺ θὰ διδάσκουν στοιχειώδη μαθήματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἔχει κατὰ καιροὺς πραγματοποιηθεῖ καὶ ἔχει ἀποδειχθεῖ πώς, ὅπου ὑπῆρχαν πρόσωπα μὲ γνώσεις ἀφ' ἑνὸς καὶ διάθεση ἀφ' ἑτέρου, ἔγιναν μικρὰ θαύματα. Ἐδῶ νομίζουμε ὅτι κεντρικὰ ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ἀναθέσει σὲ ὁμάδα φιλολόγων καὶ θεολόγων τὴν δημιουργία κατάλληλων βιβλίων, ἀρχικὰ θὰ τολμούσαμε νὰ ποῦμε γιὰ παιδιὰ δημοτικοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχαν σὰν περιεχόμενό τους κυρίως τὰ λειτουργικὰ καὶ τὰ Πατερικὰ κείμενα, καὶ μὲ ἀφορμὴ αὐτὰ θὰ ἔδιναν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴν περαιτέρω σπουδὴ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας.

Κάτι τέτοιο μπορεῖ νὰ ἀκούγεται μεγαλεπήβολο, ὅμως δὲν θὰ ἄρχιζε ἀπὸ μηδενικὴ βάση, ἀφοῦ ἤδη ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενο αὐτό.

Γιὰ παράδειγμα ὁ γνωστὸς φιλόλογος καὶ δάσκαλος μὲ τὴν πιὸ οὐσιαστικὴ σημασία τῆς ἔννοιας, ὁ κ. Κώστας Γανωτὴς ἔχει συγγράψει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἕνα ἔργο μὲ τίτλο τὸ «Κρυφὸ Σχολειό», τὸ ὁποῖο ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Τῆνος», ἀκριβῶς μὲ αὐτὴ τὴ λογική, ἐνῶ πρόσφατα ἔχει ξεκινήσει ἡ ἔκδοση σχολίων φιλολογικῶν καὶ ἑρμηνευτικῶν σὲ λειτουργικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ διασώσει τὸ γένος τῶν Ρωμιῶν, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν ἀφομοίωσή του ἀπὸ τὸν δυτικὸ πολιτισμὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῆς ἰδιοπροσωπείας τῶν Ἑλλήνων.

Πιστεύουμε πὼς αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ δὲν ἀπάδει καθόλου ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὸ κόσμο, ὅπως πολλοὶ μπορεῖ νὰ βιαστοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν, γιατί ἡ Ἐκκλησία θέλει τοὺς ἀνθρώπους πρόσωπα καὶ ὄχι μιὰ χειραγωγούμενη μάζα. Αὐτὴ ὅμως εἶναι μία ἄλλη συζήτηση.

Οἱ παραπάνω προτάσεις δὲν ἐπιδιώκουν νὰ ἐντυπωσιάσουν μὲ τὴν ριζοσπαστικότητά τους, δὲν ἔρχονται νὰ ἐνεργήσουν σὰν μία συνταγή, ποὺ θὰ ὁδηγήσει ξαφνικὰ σὲ μία λειτουργικὴ ἄνθηση μεταξὺ τῶν νέων.

Σκοπὸς τῶν σκέψεων αὐτῶν εἶναι νὰ ἀνοίξουν ἕνα διάλογο μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς νέους, γιὰ τὸ πόσα ἔχουμε νὰ κάνουμε στὴν προσπάθεια προσέγγισής τους. Εἶναι ἀλήθεια πὼς πολλὰ πρέπει νὰ γίνουν, γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις ἑνὸς μυσταγωγικοῦ πλησιάσματος τῶν νέων ἀνθρώπων πρὸς τὴν Ἐκκλησία.

Ἐργασία ταπεινὴ καὶ σιωπηλή, χωρὶς λόγους μεγάλους καὶ ἠχηρούς, χωρὶς κινήσεις ἐντυπωσιασμοῦ, ποὺ στὴν οὐσία τους ὅμως εἶναι ρηχὲς καὶ ἐπικίνδυνες. Σὲ μία τέτοια προσπάθεια πρέπει νὰ ἐνταχθοῦμε ὅλοι ἂν εἰλικρινὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸν εὐαγγελισμὸ τῶν νέων.